

Ales reunions de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies (FEMP), Rita Barberà se sent la reina mare. Mira cap a l'esquerra i cap a la dreta, per davant i per darrere, i no hi veu ningú que acumule tants anys en una alcaldia. De fet, quan el 24 de setembre del 2011 abandonà la presidència de l'entitat, qui va substituir-la per aclamació, Juan Ignacio Zoido, només feia cinc mesos com a alcalde de Sevilla.

La retirada d'Esperanza Aguirre de la primera línia política encara multiplica la sensació de solitud de Barberà. Regidora de l'Ajuntament de Madrid del 1983 al 1996, ministra d'Educació i Cultura del 1996 al 1999, presidenta del Senat del 1999 al 2002 i presidenta de la Comunitat de Madrid del 2003 ençà, Aguirre era l'altra política de més pes que hi havia a l'estat. Sense ella, l'adéu de Barberà encara sembla més a prop.

Molt se n'ha parlat, de les seues ganes de tocar el dos. La sintonia amb Alberto Fabra no és gaire bona (vegeu EL TEMPS núm. 1.473), tot al contrari de la que mantenia amb Francisco Camps. La suspensió del gran premi anual de fórmula 1 l'ha afectada especialment, i les primeres decisions del govern de Mariano Rajoy no li fan el pes: ni les pujades impositives ni l'alliberament de presos d'ETA ni, sobretot, el menysteniment de les reivindicacions històriques del PP valencià. A més, la situació econòmica del consistori que presideix, amb 13 milions d'inversió previstos per al 2013 i incapaç d'endeutar-se més, resulta preocupant, i l'edat tampoc no perdona: acaba de fer 64 anys, 21 dels quals amb la vara de comandament de València sota l'aixella.

La seua renúncia a rellevar Camps a la presidència de la Generalitat i les perllongades vacances estivals de què ha gaudit enguany –ha estat vora 40 dies completament apartada de l'activitat pública, cosa inaudita– apunten en la mateixa direcció: la primera edil mostra símptomes d'esgotament i el seu adéu podria estar a la cantonada.

Barberà ha afirmat, no obstant això, que es veu amb forces de repetir, per setena vegada consecutiva, com a cap de llista del PP als comicis municipals del 2015, una circumstància que seria històrica. Una altra cosa és que aquest siga el seu desig de debò.

En qualsevol cas, si completa la legislatura en curs com a alcaldessa, Barberà

Cau la dama, trontolla la reina

La dimissió sobtada de la presidenta de Madrid, Esperanza Aguirre, pot ser el detonant d'una altra de més sonada: la de Rita Barberà, que ja ha complert 21 anys com a alcaldessa de València. Després d'haver passat un de cada tres anys de la seua vida com a primera edil de la ciutat, Barberà rumia de retirar-se i pensa en els possibles substituïts. Qui són?

Rita Barberà abraça Jorge Bellver durant un acte del PP celebrat a València. Tot indica que és ell el preferit de l'alcaldesa perquè la substituesca.

haurà estat la màxima autoritat local durant 24 anys, rècord absolut en una capital de província de l'Estat espanyol en temps de democràcia.

De moment, aquest rècord està en possessió de Joaquim Nadal, alcalde de Girona durant 23 anys, del 1979 al 2002, i de Francisco Vázquez, primer edil de la Corunya entre el 1983 i el 2006, seguits de ben a prop per Antoni Siurana, primer edil de Lleida al llarg de 22 anys, per bé que en dues etapes: del 1979 al 1987 i del 1989 al 2003. Les altres dues úniques persones capaces de superar-los abans del 2015, Odón Elorza i Gabino de Lorenzo, ja no ho podran fer.

El maig del 2011, de fet, el socialista Elorza va ser descavalcat per Bildu de l'alcaldia de Sant Sebastià, i el gener passat, en ser designat nou delegat del govern a Astúries, el popular De Lorenzo va haver de renunciar a la d'Oviedo.

Amb Barberà, tots dos eren els únics alcaldes de l'estat que es mantenien ininterrompudament al càrrec des del 1991. Els altres de més veterans encara en actiu han encadenat disset anys –ho són des del 1995– i també pertanyen al PP: Javier León de la Riva a Valladolid, Miguel Ángel Cámara a Múrcia, Teófila

Martínez a Cadis, Pedro Rodríguez a Huelva i Miguel Celdrán a Badajoz.

Barberà ja ha superat també els mandats de José Ángel Cuerda a Vitòria –on va ser l'alcalde del 1979 al 1999– i de Joan Miquel Nadal a Tarragona –del 1989 al 2007–, i ha fet miques les plusmarques de Pasqual Maragall a Barcelona –quinze anys–, de José Luis Gimeno a Castelló de la Plana –catorze–, de Luis Díaz Alperi a Alacant –tretze– i les dels dos alcaldes més duradors de Palma: tant el socialista Ramon Aguiló com el popular Joan Fageda s'hi van estar dotze anys.

A Catalunya i el País Valencià els principals alcaldes han perdurat més, però a la majoria de capitals de l'estat, dotze anys –tres legislatures– és el temps màxim que hi ha estat l'alcalde més veterà. Palma a banda, això ha succeït a Madrid, Sevilla, Granada, Guadalajara, Càceres, Zamora, Orense, Santander, Pamplona, Logronyo, Osca i, en mandats migpartits, a Toledo i Conca.

A Saragossa, l'alcalde actual, Juan Alberto Belloch, ha igualat enguany els nou anys que s'hi va estar el també socialista Antonio González Triviño, mentre a Bilbao, el penebista Iñaki Azkuna n'aca-

ba de fer tretze. A Las Palmas, l'alcalde més durador fou l'actual ministre d'Indústria, José Manuel Soria, i només va ocupar el càrrec vuit anys.

Comptat i debatut, els 21 anys de mandat de Rita Barberà a València s'enfilen cap a l'infinit, i passe el que passe, per a molts ja han esdevingut eterna. L'oposició al consistori, per exemple, és enmig d'un túnel negre que sembla no tenir eixida. Impotents a les urnes, n'hi ha que s'animen ara que la veuen "desubicada". Unes altres fonts, directament, la perceben "físicament esgotada".

En cas d'eixida. Si Barberà accedira a retirar-se, hi ha dos escenaris plausibles: una dimissió a mitjan legislatura, com la d'Aguirre, que permeta al seu substitut de disposar d'un període de rodatge abans de les eleccions municipals previstes per al maig del 2015 o, per contra, que esgote el seu mandat ni que això comprometa les possibilitats del PP a l'hora de renovar la majoria absoluta.

El primer escenari limita les opcions successòries a algun dels altres dinou regidors populars, i més concretament a només quatre: Jorge Bellver, Maria Àngels Ramon-Llin, Marta Torrado i Beatriz Simón.

De tots quatre, Bellver és, sens dubte, el més ben situat. Nascut a Alfara del Patriarca (l'Horta) ara fa 47 anys, va estrenar-se com a regidor a la seua població, quan en tenia 22. Llicenciat en geografia i història, seu a l'hemicicle de València des del 1995, quan va estrenar-se com a regidor de Circulació i Transport, funcions a les quals hi afegiria les de Via Pública i Acció Social. El 1997 accediria a l'àrea de Seguretat Ciutadana, que no va abandonar fins el 2003, quan Barberà el va elevar a la macroregidoria d'Urbanisme, Vivenda i Qualitat Urbana.

De caràcter altiu i distant, amb una relació no massa estreta amb la premsa, el Tribunal Superior de Justícia valencià el va absoldre ara fa onze mesos d'un presumpte delictes de prevaricació urbanística per haver avalat la construcció d'un aparcament adjacent als jardins de Monfort sense el preceptiu informe de la Direcció General de Patrimoni de la Generalitat Valenciana. A instàncies de Barberà, Camps el va incloure en la llista autonòmica del partit l'any 2011 per tal que gaudira de la condició d'aforat i es defensara amb més garanties.

Bellver és un pes pesant del partit, fins al punt que Fabra, en el passat congrés del PPCV, el va nomenar vice-secretari de comunicació. Lidera un grupet autbatejat G-5 –integrat també per Alfonso Novo, Cristóbal Grau, Francisco Lledó i Beatriz Simón– en contraposició a un altre d'encapçalat pel president local eixint del partit, Silvestre Senent, en què hi ha Maria Àngels Ramon-Llin, Félix Crespo, Lourdes Bernal, María Jesús Puchalt, Vicente Igual, Ramón Isidro Sanchis i Vicente Aleixandre. Tothom sap que és l'ullet dret de Barberà i la seua designació com a hereu no sorprendria ningú.

El més que probable encausament de Rafael Blasco fins i tot l'ha situat com a possible nou portaveu del PPCV a les Corts, una plaça per a la qual també sonen Antonio Clemente i Alicia de Miguel. Però si Fabra no vol tesar encara més la corda que la separa de Barberà, ha d'evitar de comprometre Bellver.

Les altres vies. La cara amable es diu Maria Àngels Ramon-Llin, recuperada per Barberà després d'uns anys allunyada de la política. Consellera amb Eduardo Zaplana, fou dels primers membres d'Unió Valenciana a fer el salt al PP, però aquell estigma sempre la farà ser considerada una *estranya*, entre els populars. De tarannà obert i afectuós, és molt valorada per l'oposició, que hi veu una candidata molt preparada. L'alcaldesa l'ha reforçada i ja és regidora de Qualitat Ambiental, Energies Renovables, Canvi Climàtic i Cicle Integral de l'Aigua. Al PP no la veuen com a successora, però.

La possible presidenta local del partit que eixirà al congrés imminent, Beatriz Simón, sembla tenir-hi més opcions. És jove i molt propera a l'alcaldesa, però ha comès relliscades, la més important de les quals, la col·locació d'una cadireta de nadó al seu cotxe oficial per dur-lo durant l'estiu del 2011 de Cullera –on té una segona residència– fins a València.

A més, Simón, que és l'actual regidora de Joventut i Innovació, té com a assessor Luis Salom, seguidor impenitent de l'alcaldesa [vegeu EL TEMPS núm. 1.395] especialment bel·ligerant a les xarxes socials. La de Beatriz Simón seria una aposta trencadora i arriscada que també podria generar disensions al si del PP. Fabra no gosaria tant, segurament.

Molt més difícil que temps enrere és també la via Marta Torrado. Ex-regidora

EL TEMPS

EFE

EL TEMPS

EFE

Les regidores Maria Àngels Ramon-Llin i Marta Torrado –dalt– i Beatriz Simón –a sota– són les altres tres alternatives de casa, per bé que amb menys opcions que no Bellver. I Esteban González Pons, actualment a la direcció estatal del PP, hi ha exhibit interès, però difícilment resultarà l'escollit.

de Benestar Social, va fer-se un fart de fotografiar-se amb la gent gran, fins al punt que hi exhalava *barberitis*, çò és, una propensió al contacte humà tan edificant –electoralment– com fictícia en el seu cas concret.

Del 2007 al 2011, Torrado va compatibilitzar aquesta tasca amb la de diputada al Congrés, però enguany –en renovar l'escó a Madrid– ha abandonat les competències municipals, tot i mantenir-hi l'escó. Pràcticament coetània de Bellver, va precedir-lo com a vice-secretaria de Comunicació del PPCV i s'ha convertit, per damunt de González Pons, en la persona més forta dels populars valencians a Madrid: és portaveu adjunta al Congrés. És casada amb Jesús Wolstein, ex-cap de comunicació del València CF i ex-direc-

tor de Ràdio Nou. El seu allunyament de València no és un entrebanc insalvable, ja que ha conservat l'acta de regidora.

En realitat, és González Pons l'únic que s'ha mostrat obertament predisposat a liderar la candidatura del cap i casal. Una altra cosa és que Barberà –tot i mantenir-hi una relació cordial– el veja com el candidat ideal, o que Rajoy i Fabra li vulguen oferir aquest premi. Difícil.

Mentrestant, l'alcaldesa comença el nou curs tan fastiguejada com va acabar el passat: amb els treballadors de l'EMT enfadats, una ampliació del Palau de Congressos contestada per l'empresariat, les obres del Cabanyal aturades... I a la televisió, Aguirre dient adéu.

Víctor Maceda